

[Miljøministeren]

initiativer eller vitalisere eksisterende samarbejde på en række områder. Men det er afgørende nødvendigt at være realistisk og resultatorienteret i vores holdning til arbejdet. Der er mange lande, som ser anderledes på det end vi, og som har interesser, der er anderledes end vore.

Det er nu engang sådan i det internationale samarbejde, at et lille land som Danmark kun har argumenterne at slå med. Dem vil vi til gengæld bruge flittigt; det kan jeg love.

Forhandling

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne takke ministeren for, at han har svaret på forespørgslen, og bliver på baggrund af svaret klar over, at det er godt, vi har rejst debatten, for der er jo meget, der skal gøres. Vi er ikke længere tilfredse med at få festtaler og præambler osv. Jeg ved, at ministeren er i nød, og derfor er det dejligt, vi kan tilbyde ministeren Folketingets støtte til, at det bliver bedre. Situationen i det internationale miljø nærmer sig jo en kollaps. De såkaldte naturkatastrofer er taget voldsomt til i antal, ofrene for dem er mangedoblet, og man spørger: sker der noget? Skal vi nu flytte håbet hen på Brundtlandkommissionens forslag, som blev omtalt af Knud Vilby i Information i går, altså forslaget om at få en ny juridisk bindende international konvention om miljøbeskyttelse og bæredygtig udvikling, eventuelt støttet af en FN-kommission og med valg af en højkommissær, der skal kunne fungere som international ombudsmand i miljøspørgsmål?

Vi har i hvert fald frygtelig brug for steder at knytte håb til, men der skal naturligvis også gøres noget for at få lidt realisme ind i de organisationer, der allerede er i sving. På det globale felt er der især grund til at pille ved de multilaterale udviklingsbanker. Verdensbanken, der er en af hovedaktørerne i udlandet, har en sand sværm af økonomer og ingeniører ansat, men to – to – miljøeksperter! Her skal gøres noget, og her er et nordisk initiativ virkelig påkrævet.

Og så skal Danmark og også de andre organisationer op af dvalen. Jeg kender jo langtfra dem alle, men fra dem, jeg kender, kommer der nedslående meldinger. I den internationale hvulfangstkommission modarbejder Danmark simpelt hen fredningerne.

Jeg ved, det ikke er miljøministerens ressort; det skal blot nævnes.

I IUCN, som er et ganske vigtigt organ for naturbeskyttelse, møder Danmark efter sigende slet ikke op. Den klage er i hvert fald nået mig fra Grønland, som har hårdt brug for en aktiv indsats af os dér.

I Antarktistraktaten nedprioriterer vi i øjeblikket, og det sker samtidig med, at de andre nordiske lande, heldigvis da, opprioriterer, men alligevel.

I hvor mange af de organisationer, kan man spørge sig, får de mest snuskede kommercielle interesser lov til at dirigere vores indsats? Jeg har virkelig stof til mange flere debatter, og de må komme efterhånden.

Men hvad med det europæiske samarbejde, som der efterhånden er ofret megen opmærksomhed på i hvert fald fra miljø- og planlægningsudvalgets side? Ja, heldigvis er der ofret endnu mere opmærksomhed på det, først og fremmest af Greenpeace. Ellers kunne vi have blundet videre i den tro, at alt gik godt, at Danmark med styrke og konsekvens fremførte den danske og den nordiske politik i disse konventioner, altid koordineret naturligvis i overensstemmelse med de mange gyldne ord fra de nordiske miljøministre og vores egen grønne ditto. Spørgsmålene ville hurtigt være holdt inde i udvalget, for her var jo ingen grund til at presse mere på. Skurkene var alene i udlandet – især i Østlandene – og her måtte vi så bare fortsætte som foregangsland, både hvad angår den konkrete indsats imod forurening og hvad angår den politiske indsats i de internationale samarbejdsorganer.

Sådan er virkeligheden ikke. Det har været af uvurderlig betydning, at der til møder i konventionerne har været mennesker til stede, som ikke var de sædvanlige embedsmænd, og at de på baggrund af erfaringerne fra de konventioner, som de har lov til at deltage i, også har været i stand til at udrede en del om, hvad der foregår i de andre konventioner.

Og så vender billedet næsten på hovedet endda. Fra de mange opfølgende spørgsmål og indimellem gode og oplysende svar i udvalget ved vi noget om, hvor lidt der faktisk foregår, men jeg henviser her mere generelt til den rapport, som alle medlemmer af Folketinget har fået fra Greenpeace – den, der hedder »Under overfladen«. Det er den, der